

Sygn. akt III KO 125/19

POSTANOWIENIE

Dnia 25 lutego 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Puskarski

w sprawie **J. R.**

na posiedzeniu w Izbie Karnej w dniu 25 lutego 2020 r.,

w przedmiocie wniosku skazanego

o wznowienie postępowania

zakończanego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 2 kwietnia 2019 r., sygn. akt II AKa (...),

utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w G.

z dnia 20 listopada 2018 r., sygn. akt XI Ko (...),

na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

**odmówić przyjęcia wniosku wobec jego oczywistej
bezzasadności.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w G. wyrokiem z dnia 20 listopada 2018 r., sygn. akt XI Ko (...), oddalił wniosek J. R. o zasądzenie na jego rzecz od Skarbu Państwa kwoty 30.000 zł tytułem odszkodowania i zadośćuczynienia za bezprawne pozbawienie wolności w postaci zatrzymania w dniu 1 lipca 2018 r. w związku z postępowaniem prowadzonym przez Prokuraturę Rejonową w P. w sprawie o sygn. akt Ds. (...).

Po rozpoznaniu apelacji wniesionej przez pełnomocnika wnioskodawcy Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 2 kwietnia 2019 r., sygn. akt II AKa (...) utrzymał w mocy wyrok Sądu pierwszej instancji.

Pismem z dnia 21 października 2019 r. J. R. wystąpił o wznowienie postępowania w powyższej sprawie. Nie podał w sposób rzeczowy okoliczności mających przemawiać za takim postąpieniem, natomiast eksponował własne poczucie krzywdy z powodu krótkotrwałego pozbawienia go wolności, które – jego zdaniem – powinno mu zostać w należyty sposób finansowo zrekompensowane. Zdaniem wnioskodawcy, orzekające w jego sprawie sądy wydały błędne rozstrzygnięcia, przy czym Sąd Apelacyjny w (...) „okaleczył” normy prawne w celu ochrony „struktur mafijno-kryminalnych”, zaś sędziowie orzekający nie znają tych norm.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Stosownie do treści art. 545 § 3 k.p.k. należało odmówić przyjęcia wniosku, bez wzywania J. R. do usunięcia braków formalnych wniosku, polegających na niesporządzeniu i niepodpisaniu pisma przez podmiot fachowy i braku wniesienia przewidzianej prawem opłaty. Nie ulega bowiem wątpliwości, że przedmiotowy wniosek jest oczywiście bezzasadny. Jego autor poprzestał na twierdzeniu, iż jego roszczenie w związku z zatrzymaniem go powinno zostać uwzględnione, zatem orzeczenia wydane przez sądy obu instancji są nieprawidłowe. W żadnej mierze nie nawiązał natomiast do którejkolwiek z ustawowych podstaw wznowienia postępowania, mogących mieć zastosowanie w sprawie o odszkodowanie za niesłuszne zatrzymanie. Realia sprawy zresztą przemawiają przeciwko przyjęciu, że taka podstawa – ujęta w art. 540 k.p.k. art. 540b k.p.k., art. 542 p 3 k.p.k. – rzeczywiście zachodzi.

Mając na uwadze powyższe okoliczności, orzeczono jak na wstępie.